

Краљ Александар Карађорђевић је, на предлог министра унутрашњих дела, „решио да село Медвеђа, у срезу јабланичком, а по изјављеној жељи грађана, прогласи за варошицу под истим именом". Овај краљевски „новогодишњи поклон" Горњојабланичанима је стигао тек после четвртог покушаја да њихово место добије виши статус.

Желели су Медвеђани да постану варошани још 1900. године. Тада је група најугледнијих Горњојабланичана први пут званично, али без успеха, покренула такву иницијативу, и то, занимљиво је, са захтевом да се промени и име места у – Дубочица. Одбор, у којем су били председник општине Радисав Лукић Рубежић, свештеници Радосав Стевановић и Стојан Гвоздић, општински благајник Васа Лазаревић, кафеџија Димитрије Младеновић Митко и земљорадници Радован С. Поповић и Мирослав Јакшић, није успео да свом месту код министра унутрашњих дела Краљевине Србије издејствује промену статуса, што је покушано у јануару 1907. и у августу 1908.

Сметње су долазиле с разних страна, а нарочито од средских власти. Када је министар затражио да се на име таксе положи 4.000 динара, поп Стевановић је тражену суму одмах уплатио преко Лесковачке удионичарске штедње. Међутим, сам министар и

начелници Округа Врање и Среза јабланичког намерно су одуговлачили поступак па су, после дужег времена, уместо указа или макар оног новца, у Медвеђу, без икаквог објашњења, стигле само – таксене марке – каже професор Добросав Туровић, историчар и публициста, родом из села Гајтан, који је први у архивској грађи пронашао документа о проглашењу Медвеђе за варош.

После завршетка Првог светског рата, упорни Горњојабланичани, пре свих кафеџија Митко, поново су, четврти пут, обновили поступак и, коначно, 31. децембра 1921. године краљ је потписао указ којим је Медвеђа постала варош.